

A whimsical winter scene. In the foreground, a woman with long blonde hair wearing a red beanie and a grey sweater walks away from the viewer. Next to her, a man in a dark blue cape decorated with stars and lights stands looking towards a distant castle. To the right, a sleigh with a colorful striped blanket and star decorations sits on the snow. The background features a large, ornate castle with multiple spires, partially obscured by snow-covered trees and branches with red berries. The sky is a soft, hazy blue. The overall style is painterly and dreamlike.

Přání!

Někdy ani věčnost nestačí...

LEANDRA SOLD

Přání!

Copyright © Leandra Sold, 2022

Obálka © Zuzana Valková, 2022

Vydalo nakladatelství © Canc, 2022

ISBN 978-80-88488-18-7 (PDF)

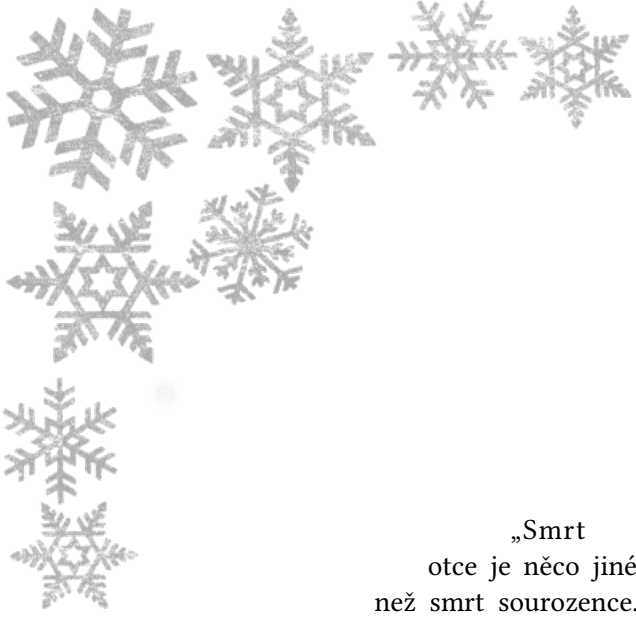
ISBN 978-80-88488-17-0 (brožovaná)

ISBN 978-80-88488-19-4 (ePUB)

ISBN 978-80-88488-20-0 (MOBI)

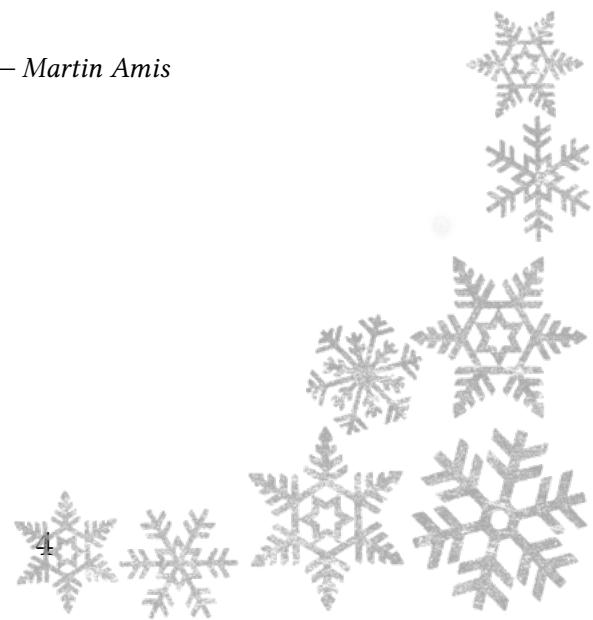
ISBN 978-80-88488-21-7 (RTF)

„Smrt
otce je něco jiného
než smrt sourozence. Navíc
mladšího sourozence. Na vás pak
je, abyste taky zažili malou smrt. Vaše
tělo si to nacvičuje. Cítíte, že umíráte. Ne-
chcete tak silné pocity zažívat. Není to ani
zdravé. Je to jedna z těch zkušeností, kterou
prožijete a pak si říkáte: kristepane, proč
mě literatura nevarovala? Samozřejmě, že
vás literatura varovala, ale vy jste ne-
poslouchal.“

— *Martin Amis*

Prolog

Když byla Karin ještě úplně malá, stával Khlod u její dětské postýlky a otáčel v prstech zvonkohru z úlomků ledu a sněhových vloček. Hračka v jeho rukou se třpytila a vydávala zvuk tak tenký, že jej mohly zaslechnout jen víly z Ledozemí, odkud pocházel. Přesto na něj tohle drobné lidské stvoření reagovalo upřeným zaujatým pohledem. Holčička se mu zalíbila, a proto se rozhodl, že se stane jejím ochráncem.

Uběhl rok, a jen co napadl první sníh, znovu děvčátko navštívil. Už nebyla miminko a jejich hry se změnily. Jen zvonkohra už nestačila, o to víc si malý Khlod užíval její upřímné radosti ze hry na honěnou mezi sněhovými víry, které pro ni vytvářel.

Karin měla zimu ze všech ročních období nejraději a svého přítele každý rok nedočkavě vyhlížela, sotva se stromy na jejich zahradě začaly zbavovat prvních barevných listů.

„Naučím tě kreslit na vodní hladinu,“ řekl jednoho mrazivého rána.

Dívka potřásla hlavou a rozesmála se. „Na vodu se přece nedá kreslit.“

Khlod se ušklíbl a v jasně modrých očích se mu zablýsklo.

„Ale já to umím. Ukážu ti to,“ řekl a vzal ji za ruku.

Karin neprotestovala, bezpodmínečně svému bělovlasému příteli věřila a byla zvědavá, jaké kouzlo si pro ni vymyslel tentokrát.

Vedl ji borovým hájem, který dobře znala, protože si tady spolu už tolikrát hráli na schovávanou. Ruku v ruce skákali do sněhových závějů a vytvářeli sněhové anděly, aby je pak Khlod zasypal další vrstvou čerstvého sněhu.

Na jeho návrat se těšila každé parné léto a odchod svého přítele pak jaro co jaro hořce oplakávala. Její rodiče to nechápali.

A nejen oni.

Když se v první třídě pochlubila kamarádkám, že zná chlapce, který umí vykouzlit sněh, vysmály se jí. To už byly víc než čtyři roky. Od té doby o něm s nikým nemluvila. Byl jenom její. A ona byla jeho. Patřili si, tak jako patří k noci den.

„Vidíš to jezero?“ Chlapec ukázal na třpytící se vodní plochu za řadou smrků.

„Ano. Tam jdeme?“

Khlod přikývl. Na břehu jezera se zastavil a zhluboka se nadechl. Co se dnes chystal udělat, bylo proti všem zákonům, jimiž se jeho svět řídil. Jenže on nedokázal odolat pokušení ukázat svojí lidské přítelkyni, když ne všechna, tak alespoň stín kouzel, kterými vládne jeho říše. Přál si ještě alespoň jednou spatřit její rozzářený pohled plný úžasu, protože věděl, že den, kdy se s ní bude muset rozloučit, se nezapomenutelně blíží.

Karin ho zvědavě sledovala. Zvedl obě ruce do výšky, prudce s nimi máchl a z konečků prstů mu vytryskly drobné třpytivé částičky ledu, které pokryly celou hladinu jezera. V odraze slunečních paprsků se dokonale vyleštěná vodní plocha leskla jako velké zrcadlo orámované hustým smrkovým porostem. Ohlédl se po dívce a nabídl jí svou ruku. Přijala ji a jako omámená s ním kráčela po kluzkém ledu až do samého středu jezera.

„Lekce začíná,“ pousmál se namodralými rty. Vytáhl z hnědého

kabátu dvě pera s křišťálovou násadkou a jedno Karin podal. Ta nakrčila čelo. Nástroj sice vypadal jako pero, ale jeho hrot byl skleněný.

„To je ledoruška,“ vysvětlil, když si všiml jejího zkoumavého pohledu.

„Ledoruška?“ splynulo jí ze rtů, pohled stále upřený k nástroji v ruce.

„S její pomocí kreslí ledové víly ty nejkrásnější obrazce, jaké si dovedeš představit. Některé z nich jsou dokonce kouzelné.“

„Kouzelné?“

Khlod přikývl. „Říká se tomu ledografie. Víly ji studují celé roky. S pomocí těch obrazců vytvářejí portály, které jim umožňují cestovat po celém světě. Díky tomu napadne první sníh vždycky a všude v tu pravou chvíli.“

Karin nakrabatila čelo schované pod teplou vlněnou čepicí. „Ty jsi víla, Khlode?“

Chlapec pomalu zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Ale umíš kouzlit,“ namítla dívka.

Otočil se zády, aby před ní skryl svoje znepokojení. Byl příliš neopatrný a nechal se unést. Uvědomil si, že Karin už není malá holčička, a zabolelo ho to, protože věděl, že se jejich cesty budou muset rozdělit.

Ale dnes ještě ne! Dnes se svou přítelkyní stráví poslední odpoledne plné kouzel. A zítra se probudí a zapomene, že existoval, stejně jako zapomněly stovky jiných před ní.

„Umím,“ odpověděl nakonec prostě.

„Kdo tedy jsi?“

Khlod se k ní otočil zase čelem a usmál se, jak nejvřeleji dokázal. „Jsem tvůj přítel. To nestačí?“

Karin sklonila hlavu ke straně, našpulila drobné rtíky a na ukazováček pravé ruky schovaný v pletené rukavici si namotala pramínek světle hnědých dlouhých vlasů. Dělal to vždycky, když nad něčím usilovně přemýšlela. Nakonec pokrčila rameny. Rozhodla se totiž, že na tom, kdo její přítel je, jí vlastně nezáleží. Má ho ráda, ať je kým-koliv.

„Stačí,“ usmála se na něj. „A teď mě naučíš používat ledotužku?“

Že zadržuje dech, si uvědomil teprve, když do plic zprudka nasál čerstvou dávku mrznoucího vzduchu. Tolik mu záleželo na její odpovědi.

„Ledorušku,“ opravil ji a podržel jí před očima vlastní nástroj.

„Tahle část,“ začal vysvětlovat, „se jmenuje násadka a je vyrobena z horského křišťálu. Ten jediný dokáže udržet ledovou náplň uvnitř pera, aniž by se poškodilo.“

„Poškodilo ledem?“ podivila se Karin.

Příkýv. „Led není jen zmrzlá voda, jak ji znáš ty. Je to kouzlo samotného pána mrazu.“

„A to kouzlo je uvnitř toho pera?“ vydechla užasle dívka a fascinovaně svým nástrojem otáčela v prstech.

Khlod se neubráníl pousmání, když viděl její výraz. Třpyt v jejích šedých očích byl stejně uhrančivý, jako když jí poprvé hrál na ledovou zvonkohru. Žádná dívka před ní nebyla jeho kouzly přitahována tak jako ona.

„Ano,“ odpověděl jí. „A proto musíš být při práci s ním opravdu opatrná. Nikdy se nesmíš dotknout hrotu ledorušky. Rozumíš?“

„Rozumím,“ zašeptala a z úst jí unikl obláček mrznoucí páry. Ochladilo se. Byla jí zima, ale nedbala na to, protože toužila umět kreslit stejně krásně jako ledové víly.

Khlod vedl její ruku. Ukazoval jí, jak uvolnit zápěstí, aby její tahy byly jisté. Učil ji, kdy na ledorušku víc zatlačit a kdy stačí jen letmý dotek, aby vrstva ledu na zmrzlé hladině nebyla mléčně zbarvená, ale průhledná. Předvedl jí, jak vytvořit třpytky na povrchu zamrzlé krusty nebo jak led vyleštit do hladka, až se leskl jako nejdražší benátské zrcadlo. A do jejího srdce se přitom vkrádal chlad. Karin na něj však nedbala. Kreslila další a další obrazce a Khlod se nemohl vynadávat na to, jaké dělá pokroky. Její květiny byly dokonalé, jen k nim přičichnout. Kapičky rosy na jejich okvětních plátcích se třpytily v odrazu měsíčního svitu, a ona přitom nepřestávala kreslit další a další, ještě úchvatnější.

Nikdy podobné kresby neviděl. Khlod byl na svou přítelkyni tolik pyšný! Právě, když se konečně odhodlal k tomu, aby jí prozradil, kým skutečně je, když se k ní od jedné z jejích kreseb otáčel čelem a

otevřel modrofialová ústa, uslyšel ten zvuk. V tu chvíli se mu zastavilo srdce.

Karinina ledoruška cinkla o hladinu jezera tak tiše, že by to obyčejný smrtelník nezaslechl. Ale on nebyl obyčejný smrtelník, takže ještě než se jeho promrzlá přítelkyně skácela na tvrdý led, zachytil ji do náruče.

Bylo příliš pozdě.

Umírá, uvědomil si a srdce mu zaplavilo zoufalství. Tolik toužil zahřát její zkřehlé tělo, ale jak by mohl, když sám byl ztělesněný chlad? Po tváři mu skanula jediná slza. Překvapeně zamrkal a prsty ji setřel. Od smrti maminky neplakal. Ve svitu měsíce se zadíval na Karininu klidnou tvář. Polkl a opatrně ji položil na zamrzlou vodní hladinu.

Ještě se nechtěl loučit. Ne navždy a ne takhle. Byl zvyklý, že na něj jeho přítelkyně zapomínaly. Opouštěly jej. Dospívaly. Ale na smrt... na smrt si zvykat nechtěl.

Jenže, co by malý chlapec, jakým Khlod byl, zmohl?

Nic.

A přesto se pokusil o malý zázrak.

Kapitola 1.

Zadívám se na vrcholky zasněžených hor a zhluboka se nadechnu mrznoucího vzduchu. Tak moc jsem se sem těšila, až skoro nevěřím tomu, že tady opravdu jsem. Ani jsem nedoufala, že mě rodiče samotnou pustí. A nebýt Lindy, asi bych tady dneska vážně nebyla.

Je to už dlouho, co jsme se přestěhovali z malé šumavské vesnice na pražské předměstí. Když jsem byla malá, odešla jsem v zimě do lesa a už se nevrátila. Našli mě až druhý den ležet na břehu Černého jezera. Málem jsem umrzla. Ledová krusta na čepici mi poškodila nervová zakončení nejspodnější vrstvy pokožky, takže barva mých vlasů je teď stejně bílá jako čerstvě padlý sníh. Od té doby maminka na hory zanevřela a měla o mě a mou mladší sestru Natálii tak velký strach, že přesvědčila otce, abychom se odtamtud odstěhovali. A mě to přitom k horám vždycky tolik přitahovalo!

Natáhnou rozevřenou dlaň a nechám na ni dopadnout několik třpytivých sněhových vloček. Zadívám se na ně. Fascinovaně zkoumám jejich strukturu, cítím, jak tají na mojí teplé kůži, a nemůžu od nich odtrhnout zrak. Prý neexistují na světě dvě úplně stejné. Každá je

unikát. Jedinečné umělecké dílo, a přitom tak pomíjivé. Křehké. Přála bych si vytvořit něco stejně dokonalého a vzácného. Jak dlouho by asi trvalo nakreslit jen jedinou z nich se všemi krajkami a liniemi? A co teprve kdybych jich dokázala zachytit na papíře nebo plátně celé desetitisíce, statisíce nebo možná miliony. Jen těžko bych uměla spočítat, kolik jich každou vteřinu tiše spadne z oblohy na chladnou zem. V Praze je zima jiná. Už roky nenapadl sníh, který by vydržel déle než pár hodin. Hladinu řeky tam nepokrývá led a rampouchy se mění v mokré kapající potůčky vody dřív, než je mráz stačí přeměnit v dlouhé průzračné krápníky, jaké visí ze střechy horské chaty, na jejímž zápraží postávám.

„Karin, stojíš tady už dobrou hodinu. Já bych měla nejmní omrzliny druhýho stupně,“ vytrhne mě z rozjímání hlas mojí nejlepší kamarádky Lindy, choulící se do objemné načechrané růžové bundy lemované umělou kožešinkou. Známe se od prváku. Nějak se stalo, že jsme na první hodinu školního roku dorazily obě pozdě, čímž jsme si vysloužily nekonečné pohrdání od profesora dějin moderního umění. Nic lidi nestmelí tolik jako společný nepřítel.

„Mám tohle počasí ráda,“ pokrčím rameny.

Linda si schová na rudo obarvené dlouhé vlasy pod kapuci, jediným tahem dopne tlustou pérovku a ušklíbne se. Je nezvyklé vidět ji takhle oblečenou. Potrpí si spíš na dlouhé barevné kabáty nebo kožená saka a křiváky. Jen ne nic konvenčního.

„Tuhle lásku s tebou sdílet nedokážu. Sorry,“ prohlásí a zvedne přitom ruce vzhůru v omluvném gestu.

Rozesměje mě to. „Vypadáš jako velkej načechranej maršmeloun.“

„Pfff,“ odfrkne si. „Zapomínáš, že na tomhle teplem a civilizací nepolíbeným místě jsem jenom kvůli tobě?“

„Ne,“ oduším, „ale ty zapomínáš, že jsme tady vůbec být nemusely, kdybys netrvala na tom, že mi uspořádáš nezapomenutelnou oslavu.“

Vykulí na mě velké hnědé oči a zatváří se dotčeně. „Jsou to tvoje osmnáctiny, počínaje dneškem jsi dospělá mileniálka. Dostala ses na vyšší level. To si přece zaslouží oslavu.“

Potlačím touhu obrátit oči v sloup, abych se jí nedotkla.

„Mohly jsme si spolu jenom zajít na víno. Víš, že na tyhle hromadný akce moc nejsem.“ Hlavou mi prolétne vzpomínka na její osmnáctiny. Oslava se konala v létě na Mácháci a ještě teď mě bolí hlava. Jen z myšlenky na tvrdý alkohol se mi pořád zvedá žaludek.

Linda se zašklebí, na rozdíl ode mě si prakticky nikdy nebere servítky. „Už jsem ti někdy řekla, jak umíš bejt nevděčná?“

„Hm. Nech mě přemýšlet,“ nakrčím dramaticky čelo a poklepu si ukazováčkem na špičatou bradu. „Jasně, že jo. Naposledy jsi mi to připomněla, když jsem se tě snažila přesvědčit, že sem dneska nemusí jezdit celý maturitní ročník.“

Zavrtí hlavou a položí mi paži kolem ramen. „Hele, co si pamatuju, chtěla jsi vyrazit na hory. A kde jsme?“ Máchne volnou rukou do vzduchu směrem k siluetě horských štítů, za něž právě zapadá oranžové slunce.

„Na horách,“ připustím neochotně a vybavím si, jak nerada mě sem máma pouštěla. To Linda ji vlastně přesvědčila a slíbila, že na mě dá pozor. A ona jí věřila, protože je starší. Vlastně všichni ve třídě jsou starší, protože se po našem stěhování do Prahy ukázalo, že jsem nadprůměrně nadaná, a přeskočila jsem ze čtvrté třídy rovnou do páté. Byla to jen další podivnost, která mě tehdy od ostatních odlišovala. Táta si ze mě přál mít vědce. Doufal, že budu pokračovat v jeho stopách. Sám vystudoval astrofyziku. Vesmír byl jeho velkou láskou, ale já jsem vždycky tíhla spíš k umění.

„Přesně. Na horách. Všechno nejlepší k narozeninám, kámoško! Děkovat mi nemusíš, peníze na tuhle akci šly totiž z třídního fondu na maturák, kterej se nekonal, a proto tady s náma jsou všichni naši milovaní spolužáci,“ připomene mi znovu, jak přesvědčila celou třídu, že musíme čtyři roky šetřené peníze utratit za pobyt tady, takže mě jako obvykle lehce bodne osten viny. Ví dobře, že mě tak snáz donutí, abych šla mezi ně a rozjařeně se kroutila do rytmu hlasité hudby, která zní i skrze zavřená okna a dveře až ven.

„Je fascinující, jak dokážeš být pyšná na to, že jsi zneužila svoji funkce předsedy třídy k tomu, abys mi uspořádala dokonalou narozeninovou oslavu.“

Linda se prudce nadechne. „Copak já můžu za to, že máš zrovna dneska narozeniny?“

„Ne, ale vybírala jsi termín pobytu. To nepopřeš!“

Nakrčí čelo, našpulí rty a zadívá se stranou, jako kdyby nad něčím hluboce přemýšlela. „Omlouvám se, že jsem na tvoje narožky zapoměla. To by se kamarádkám asi stávat nemělo.“

„Měla bys zvážit kariéru v politice. Napadlo tě to někdy?“

Udělá zděšený obličej a celá se otřeše. „Fuj. Jak můžeš něco takovýho říct? Já budu jedinečně zneuznaně umělec, jasný? A ty budeš moje slavná vydělávající kámoška, která mě bude finančně podporovat. Něco jako Da Vinci a Michelangelo.“

„Seš si jistá, že maturovat zrovna z dějin umění byl dobrý nápad? Michelangelo totiž Leonarda rozhodně nijak finančně nepodporoval. To by si radši usekl obě ruce.“

„Druhá a třetí možnost byly architektura nebo grafickej design, takže to v případě volitelného předmětu rozhodně je ta lepší volba.“

„Asi jo,“ přitakám vážně.

„Fajn, jsem ráda, že máme jasno. A teď,“ otevře dveře, „pojď prosím dovnitř. Jinak přísahám, že určitě zmrznu a budeš mě mít na svědomí.“

Obě si svlékáme teplé oblečení v předsíni, z nitra chaty k nám doléhá hlasitá taneční hudba a hlahol alkoholem zatím jen lehce posílněných spolužáků. Většinu z nich znám spíš povrchně, což je moje vina. Od lidí si obvykle držím odstup. Nevěřím jim. I tak ovšem pocítím jistou stopu smutku nad tím, že se za pár měsíců rozejdeme. Strávili jsme spolu kus života.

„Tak kde je ta holka, co má dneska narozeniny?“ ozve se z repráků Michal, který se pro dnešní den ujal role dýdžeje. Patří k té hrstce vyvolených, které mám ráda.

„Ta holka je tady!“ křikne na něj Linda a tlačí mě před sebou doprostřed roztančeného chumlu dvaceti lidí.

„O. k. Takže lidi, teď se vás na něco zeptám a čekám, že mi odpovíte fakt hodně, hodně nahlas. Je to jasný?“ Ten kluk se rozhodně minul povoláním. Měl se dát radši na herectví, protože jeho smysl pro komedii a drama je nepřekonatelný.

„Jasný!“ odvěti mu ostatní sborově. Nedokážu se ubránit úsměvu.

„Kdo má dneska narozeniny?“

Složím si obličej do dlaní a vrtím hlavou.

„Karin!“

„Neslyšel jsem vás! Takže znovu. Kdo má dneska narozeniny?“

To je tak trapný! A milý.

„Karin!“

„Jasně, Karin. Takže, Karin. Všechno nejlepší a tahle pecka je pro tebe,“ zahuláká Michal a ještě dřív, než se ozvou první tóny Kings and Queens, dodá o poznání tišeji: „Stejně jako ten dort, kterej nám cestou sem rozdrtily v autě kufry tvojí kámošky Lindy.“

Ta se provinile zašklebí. „Mrzí mě to, ale kdybys na něj měla přece jenom chuť, je támhle,“ ukáže prstem ke stolu na hromadu rozmačkaného korpusu s krémem. „Hele, já myslím, že bude chuťově fakt dobřej, a o to přece u dezertu jde, ne?“ překřikuje hlasitou hudbu a snaží se mě přitom oběma rukama donutit k tanci. Rozesměju se a ani na vteřinu mě nenapadne, že bych se její snaze měla bránit.

O několik skleniček mimózy a porci dortu později už nechápu, proč jsem tenhle nápad Lindě rozmlouvala. Ještě nikdy v životě jsem se tak dobře nebavila. Nikdy jsem se necítila víc uvolněná a na míle vzdálená všem maminciným obavám nebo zákazům. Její strach o moje zdraví byl občas až chorobný, dusivý a já se jen zřídka kdy mohla skutečně svobodně nadechnout.

„Tak co? Jsi šťastná, že jsi tady?“ křikne mi do ucha přiopilá Linda a objímá mě v pase.

Zarazím se. Vlastně ani nevím přesně proč. Svět kolem mě se zběsile točí a já jsem přece právě myslela na to, jak jsem jí vděčná za to, že mě donutila na téhle oslavě být. Ale jsem šťastná? Nevím. Množství vypitého alkoholu mi zatemňuje mysl. Nedokážu pochyťat jednotlivé myšlenky a dát si je do kontextu.

„Ven,“ splyne mi ze rtů.

„Cože?“ zarve nechápavě Linda.

„Musím ven,“ odstrčím ji a vrávoravě se dopotácím ke dveřím. Jenže Linda mě předběhne a zastoupí mi cestu.

„Je ti blbě?“ ptá se starostlivě a přitom mi omotává kolem krku teplou šálu.

„Jenom potřebuju na vzduch.“

„Fajn, ale nebuď tam dlouho,“ nabádá mě se zvednutým ukazováčkem. „Mrzne!“

Zamračím se a odstrčím ji stranou. „Mrazu se nebojím.“ Máma by mě přerazila, slyšet, co říkám.

„Jak myslíš,“ slyším ji ještě mumlat přiopilým hlasem, než se za mnou zavřou dveře a moje horké tělo obejmě všudypřítomný konejšivý chlad. Od rtů se mi vznášejí obláčky páry a krajina kolem mě se třpytí ve svitu měsíce. Okouzleně se dívám na tu nádheru.

„Tady jsem šťastná,“ zašeptám do ticha noci. Sem patřím. Srdce se mi divoce rozbuší, jako by se chtělo dát na útěk a mě nechat tady. Odkudsi z dálky zaslechnu tichý zvonivý zvuk. Je mi tolik povědomý. Láká mě a vábí. Seběhnu schody a ocitám se na bílé louce před chatou. Vzhlednu a v tu chvíli se z oblohy začne sypat sníh. Zavřu oči a nechám sněhové vločky rozpouštět se mi na tváři a rtech. Mám pocit, jako by mě hladily, tančily se mnou a šeptaly sladká slůvka, kterým nedokážu porozumět, ať se snažím sebevíc. Jako by se mě dotýkal sám vládce zimy.

„Kdybych tak s tebou směla zůstat navždycky,“ zašeptám rozechvěle a do očí se mi nahrnou slzy.

„Karin, co tam blbneš? Chceš chytit zápal plic?“

Polekaně zamrkám a rozhlédnu se kolem sebe. Vzhlednu. Obloha je jasná a plná hvězd.

„Tak Karin! Nenuť mě, abych si pro tebe došla,“ ozve se znovu o něco rozčileněji Linda.

„Už jdu,“ houknu jejím směrem. Najednou se cítím úplně strážlivá. Brodím se závěsemi dobře dvacet metrů zpátky k chatě a zuby mi přitom drkotají mrazem. Kalhoty mám úplně promočené. Sotva překročím práh chaty, přehodí přese mě Linda teplou deku.

„Přeskočilo ti? Jestli se domů vrátíš třeba jenom s rýmou, tvoje máma mě zabije! Sundej si ty mokré hadry, pustím ti horkou sprchu. Máš úplně promodralý rty. Kdybych věděla, že seš takovej magor...“

Mechanicky, jako stroj, si svlékám džíny. Ani mě nenapadne jí odporovat.

„Sakra, copak ti nestačilo, že už jsi jednou málem umrzla?“ zaječí hystericky, až leknutím nadskočím.

„Omlouvám se. Já...“ Do očí se mi nahrnou slzy. „Nemám tušení, co se tam venku stalo.“

Linda přikývne a potom si mě přitáhne do náruče. „Měla jsem

o tebe šíleněj strach. Tohle už mi nikdy nesmíš udělat znovu. Jasný?“
„Slibuju.“

Odtáhne se. „Fajn,“ odtuší už o něco klidněji. „A teď si pojď dát tu horkou sprchu.“

Kapitola 2.

„Karin, vstávej,“ naléhá tlumeně Linda a třese mi přitom jemně ramenem. Zavrtím se a neochotně pohnu víčky. Tváří se ustaraně.

„Kolik je hodin?“ zamručím rozespale a promnu si unavené oči. Hlava mě bolí jako střep. To asi ta mimóza. *Bylo jí moc.*

„Bude osm.“

Zle se na ni zamračím. „Teprve?“

„Někdo tě tu hledá.“

Překvapeně se posadím. „Mě? Tady? Kdo?“ Do srdce se mi vtírá nepříjemná předtucha. Něco není v pořádku.

„Policie.“

„Ale proč?“

„To neřekli, jenom trvali oba na tom, že tě mám probudit a přivést. Provedla jsi něco, Karin? Jestli jo, tak stačí říct, poskytnu ti alibi. Víš, že na mě je spoleh,“ říká se smrtelně vážným výrazem. A mně jako by spadl ze srdce obrovský balvan. Vtipkuje.

Zavrtím hlavou, zašklebím se a dloubnu do ní. „To není zrovna tvůj nejlepší fór.“

„Ale...“ chystá se namítnout. Umlčím ji mávnutím ruky, odhodím peřinu a vstanu. Moje hlava sice proti té náhlé změně polohy protestuje o něco intenzivnější bolestí ve spáncích, ale pořád je to relativně snesitelný stav, který vyřeší aspirin a spousta vody. „Pochopila jsem. Jde se na snídani, stačilo říct. Kvůli tomu mě nemusíš děsit historkama o policajtech,“ poznamenám, zatímco se oblékám.

„Karin, to není legrace.“

Otráveně protočím oči. „Vážně Lin, šíleně mě bolí hlava. Dneska tvůj hereckej výkon neocením, jak by si zasloužil, tak už toho nech.“ Beru za kliku. „Radši se půjdeme najíst,“ dodám ještě a vyrazím z našeho pokoje skrz dlouhou chodbu obloženou tmavým dřevem směrem ke schodišti do přízemí, kde je jídelna. Je tady zvláštní ticho, pod nohama mi vržou prkna podlahy skrytá pod sešlapaným hnědozeleným kobercem. Periferně zaregistruju, že Linda zavírá dveře a spěchá za mnou. Kromě nás určitě ještě všichni spí. Kdybych akutně nepotřebovala účinnou zbraň pro boj s tím úporným permoníkem, který mi kladivem buší do spánek, ani mě by Linda z postele tak snadno nedostala.

„Neříkej, že jsem tě nevarovala,“ špitne mi kamarádka do ucha u paty schodiště a chytí mě pevně za levou ruku.

To gesto mě zneklidní, chci se po ní ohlédnout, ale v tu chvíli už periferně zahlédnu dva muže v uniformě, kteří nervózně postávají ve středu jídelny, kde je pořád ještě nepořádek po včerejší bouřlivé oslavě. Na stolech se povalují prázdné lahve, skleničky a nedojedené zbytky jídla. Ta neodbytná tíseň, která se mě zmocnila po probuzení, je zpátky. Pevně stisknu Lindinu ruku ve své a zhluboka se nadechnu. Teprve potom udělám krok směrem k nim.

„Dobrý den,“ pozdravím a snažím se přitom nemyslet na to, že jsem si ještě ani nevyčistila zuby. Bílé vlasy mi trčí na všechny strany a řasenku mám jistojistě rozmazanou po celé tváři.

„Dobrý den,“ odpoví oba naráz. Mladší z nich si mě pátravě prohlíží. Když se naše oči střetnou, zadívá se stranou a ustoupí vzad.

„Slečna Karin Ledecká?“ zeptá se ten starší a já přikývnu. „Kapitán Petr Zikmund,“ mávne rukou k mladšímu kolegovi. „Nadporučík Michal Koutný. Mohli bychom se někde posadit?“

„Vedle je společenská místnost,“ vloží se do hovoru Linda. „Ale bojím se, že nevypadá líp než jídelna. Trochu jsme včera slavili. Karin měla narozeniny.“

Kapitán chápavě přikývne, zato nadporučík zbledne a zatne čelist.

„Povedete nás?“ požádá starší z policistů Lindu. Ta mlčky přikývne a táhne mě za ruku do obývacího pokoje s několika křesly a velkým rohovým gaučem. K úlevě nás obou je alespoň kam se posadit, většina nepořádku skončila na zemi. Zatímco já s Lindou si sedáme na gauč, kapitán a jeho kolega si vyberou každý jedno křeslo. „S kolegou jsme byli pověřeni, abychom vás vyhledali a co nejdřív přivezli domů.“

Zadržím dech, pootevřu rty a zavrtím hlavou. Nejsem si jistá, že chci slyšet to, co mi přijeli říct. Mám strach. Ne! Děsí mě to tak moc, že bych se nejradši zvedla a utekla pryč. Utíkala bych tak dlouho, dokud by mi plíce nevypověděly službu a já bych vysílením nepadla tváří do nějaké chladné tiché konejšivé sněhové závěje tam venku. Jenže se nedokážu pohnout. Svět kolem mě jako by se do chvíle, než ten muž znovu promluví, úplně zastavil. Dokonce i ta dotěrná bolest hlavy je najednou dočista pryč. Linda mi sevře ruku o něco pevněji.

„Karin, vaši rodiče měli těžkou autonehodu.“

„Ne,“ zašeptám. Nechci mu věřit. Nemůžu!

„Váš otec byl na místě mrtvý a vaše matka byla převezena do nemocnice v těžkém stavu,“ pokračuje dál policista tichým klidným hlasem, jako kdyby mě neslyšel, jako kdyby nechápal, že to není možné. Že to nemůže být pravda. „Prověřili jsme všechny možnosti a podle všeho jste teď jediná žijící příbuzná, kterou vaše sestra Natálie má. Je sice v šoku, ale až na pár oděrek jí nic není, takže pro dnešek jsme ji umístili do Klokánku, ale z dlouhodobého hlediska není možné, aby tam zůstala.“

Prudce se nadechnu a zavřu oči. V tu chvíli se mi po tvářích rozutečou jako rozsypané korálky horké slzy. Hrdlo se mi svírá, mám pocit, že se dusím, že mě rdousí nějaké neviditelné ruce. Trhaně se pokusím nadechnout ústy a unikne mi přitom ze rtů hlasitý bolestný vzlyk. Slyším Lindu, jak cosi šeptá a pevně mě objímá.

Táta umřel, opakuju si v duchu. Máma je v nemocnici, ale dostane

se z toho. Musí. A pořád mám Natálii. A ona má mě. Je to jediná myšlenka, k níž se upínám. Na ničem jiném teď nezáleží. Potřebuju být s ní. Musím být s ní.

„Mu...“ snažím se přeprat sevřené hrdlo, „musím za... za ní“ vykoktám podivným cizím hlasem a v myšlence na sestru vidím jediný momentální smysl života, jako kdyby to, že budeme spolu, mohlo nějak zabránit rozpadu naší rodiny.

„Pojedu s tebou,“ prohlásí Linda a pohladí mě po zádech. Sotva její dotek nebo slova vnímám.

„Jste si jistá? Vaše sestra je v dobrých rukou. Možná byste měla být dnes raději sama a truchlit,“ řekne opatrně mladší z mužů. Víím, že to nemyslí zle, ale přesto mě to rozzlobí, protože mám pocit, že to vůbec nechápe. Jak by mohl?

„Já a Natálie teď hlavně potřebujeme jedna druhou. Nemůžu ji přece nechat samotnou u cizích lidí,“ odseknou. „Je jí teprve šest.“

Policista se zatváří zkroušeně. „Já... Omlouvám se. Nemyslel jsem to vůbec zle, ale máte představu, co péče o šestileté dítě obnáší?“

Zamračím se na něj. „Jistě, že vím, co obnáší. Jsem její sestra. Žijeme spolu.“

Co to je za hloupé řeči? Moje malá sestřička je někde sama opuštěná a vyděšená a on se mně ptá, jestli se o ni dokážu postarat? Není přece nemluvně, proboha!

„Ale ještě včera jste nebyla ani plnoletá. Musíte se na situaci podívat střízlivě –“

„Jsem střízlivá až příliš, pane Koutný,“ procedím skrze zaťaté zuby. „A žádám vás, abyste mě odvezli za mou sestrou. Hned!“

Nadporučík chce zase něco namítnout, ale starší policista ho zarazí mávnutím dlaně. Upře ke mně vlídný pohled. „Počkáme, než si sbalíte věci a dáte se trochu do pořádku. Pak vyrazíme.“

„Děkuju,“ špitnu a s Lindou v patách vyběhnu zpátky do patra.

Když spatřím svoji sestru sedět schoulenou v omšelém hnědém křesle s velkým růžovým plyšovým jednorožcem v náručí, podlomí

se mi nohy a musím se opřít o Lindu, která mě celou cestu sem utěšovala a ani teď se nerozhodla počkat v autě, jak jí radil mladší z policistů.

Vypadá tak křehká a malá. Velké smutné oči má uplakané, a sotva mě spatří, namísto aby mě uvítala, jen mlčky odvrátí tvář. Zmateně se ohlédnou po starším policistovi, který mě k ní dovedl.

„Je v šoku,“ řekne tiše, jako by věděl, na co se chci zeptat, ještě dřív, než to vyslovím. Vlastně nevím, proč jsem čekala, že mě sestra bude nadšeně vítat. Snad proto, že to tak bylo vždycky, když nás něco na delší čas odloučilo, nebo proto, že sama toužím po jejím objetí. Doufala jsem, že se budeme vzájemně utěšovat, že si ztrátu otce uděláme snazší, když budeme spolu, ale možná jsem se mýlila. Je to přece jenom pořád malá holčička.

„Nepůjdeš k ní?“ zeptá se váhavě Linda a postrčí mě k Natálii blíž. Vyplašeně se po ní ohlédnou.

„Ale co když se mnou nebude chtít jít?“ zašeptám chraptivě.

Ta představa mě upřímně děsí, ale stejně tak se bojím, že se mnou půjde a my dvě zůstaneme na všechno úplně samy. V Krkonoších jsem o tom moc neuvažovala, zdálo se mi nemyslitelné, že bych tady sestru nechala, zvlášť potom, co mi to ten chytrolín v uniformě sám nabízel, ale teď, když ji vidím, mi najednou dochází, že měl pravdu. Nemám ani tušení, jak bych se o ni měla starat. Až doteď všechno řešili rodiče. Já jsem ji vlastně jenom občas vyzvedla v družině, a ještě jsem byla otrávená, že kvůli tomu nemůžu zůstat déle v ateliéru. Překážela mi, navzdory faktu, že jsem Natálii měla upřímně ráda. A teď ji budu muset vyzvedávat ze školy každý den. Budu s ní muset psát úkoly, prát nám prádlo, vařit...

Linda se na mě vlídně usměje. „Určitě bude.“

Pevně k sobě stisknu rty a odhodlaně se nadechnu. To zvládnou! Je to jenom na chvíli. Jenom do doby, než se mám udělat líp. Táta by si to tak určitě přál a ona taky. Vykročím ke křeslu a těsně u něj si přidřepnu tak, abych byla v úrovni Natáliiných očí pro případ, že by je ke mně přece jen konečně zvedla.

„Naty,“ špitnu a pohladím ji po jemných hnědých vlasech. Sestra ke mně vzhledne, v očích má přitom tolik smutku, že mě pohled do

nich skoro až fyzicky bolí. Napadne mě, jestli ona v těch mých vidí totéž, a pokusím se na tváři vykouzlit aspoň vzdálený stín úsměvu.

„Pojedeme domů?“ zeptá se a přitiskne si jednorožce k sobě tak křečovitě, až jí kůže na kloubech drobných prstíků zbělá.

Mlčky přikývnu. „Jestli chceš.“

Natálie zamrká, odstrčí plyšáka stranou a chytí mě kolem krku. „Chci.“

Pevně ji chytím do náručí, natáhnu se po jednorožci, který byl jejím nevěrnějším společníkem už od narození, a se svým břemenem se opatrně zase postavím na nohy. Lehce zakolísám a ztratím rovnováhu, ale Linda mě podepře, abych neupadla. Vděčně se na ni usměju a trochu sestru v náručí nadhodím, aby se mi líp nesla. Přitisknu rty k jejím vlasům, do nosu mě praští povědomá vůně heřmánkového šamponu a do očí se mi nahrnou slzy. Zamrkám, abych je zahнала.

„To zvládneme, Nat,“ zašeptám jí do ucha.

Musíme.

Kapitola 3.

Uložím krabici do poličky s dalšími stejně nevkusnými kozačkami a unaveně si promnu ramena i krk. Do zavíračky zbývá slabá půlhodinka a já už se nemůžu dočkat, až spočítám tržbu a pomyslně za sebou na dva dny bouchnu dveřmi. Když mi v zadní kapse džínových kalhot zavrčí telefon, nakrčím znepokojeně čelo.

Aby tak volala Natálie, že jí ujel autobus! Musela bych pro ni objednat taxíka, což by znamenalo další nečekané výdaje. Stav mého účtu se přitom nebezpečně blíží nule a do výplaty zbývá ještě celých šest dní. Vůbec mě nenapadlo, že zálohy na elektřinu, které měli naši na chalupě nastavené, nebudou stačit. Ale mělo. Roky jsme tam přece nebyli! Jenže toho bylo poslední dobou tolik, na co jsem měla myslet. Co jsem se musela naučit a s čím jsem měla počítat, a nepočítala.

Všechno se mi doslova rozpadá pod rukama. Jako by nestačilo, že je mámin stav den ode dne horší, minule nás se sestrou ani nepoznala. Pořád se ptala, kde je Petr, a já jí nedokázala říct, že táta umřel. Natálie ovšem ano. Odmítala jí uvěřit. Hystericky křičela, že jsme podvodnice a lhářky. Nakonec jí musela pečovatelka píchnout

injekci na uklidnění. Nikdy jsem se necítila hůř. Ani tenkrát v Krkonoších, když si pro mě přijela policie, protože se táta vyboural.

Snad to zítra bude lepší. Jezdíme za ní do sanatoria každý pátek. Podle doktorů se už nikdy úplně neuzdraví. Má poškozený mozek a do roka může být klidně úplně dementní. Což znamená, že do školy už se asi nikdy nevrátím. Taky se pravděpodobně nikdy nezmůžu na lepší práci, než mám teď.

Vytáhnu mobil z kapsy a zoufale se zašklebím, když na displeji svítí jméno vedoucího pobočky. To nikdy nevěstí nic dobrého.

„Ano?“

„Ještě v práci?“

Ten tón dobře znám. Úplně vidím, jak se nuceně usmívá, ale z očí mu číší lítost. Je to hodný kluk, jenom o pár let starší než já. Studuje ekonomku. Závidím mu.

„Jo, máme přece do pěti,“ oduším a vydám se opuštěnou změtí uliček plných bot zpátky ke kase.

„Hm, jo. To je fakt.“

Neslyšeně vzdychnu a obrátím oči v sloup. „Co potřebuješ?“

„Lucka je nemocná.“

„Nééé!“

Lucka je moje kolegyně, která má mít zítra ranní směnu.

„Nechci to zadarmo. Vedení mi schválilo stoprocentní příplatek, když to pokryju vlastníma lidma. Karin, prosím. Fakt bych kvůli tomu nerad přišel o prémie. Budou Vánoce.“

Má pravdu. Budou Vánoce. A Natálie si šíleně přeje nechutně předraženého zpívajícího jednorožce, na kterého nemám. Ale s tím příplatkem by mi na něj možná zbylo. Když se tedy zase něco nepodělá. *Bože, ať už se nic nepodělá!*

„Tak jo, ale nezvykej si na to.“

„Jsi anděl.“

„Já vím.“

Odložím telefon do poličky pod kasou a v duchu počítám, kolik přesně mi zítřejší neplánovaná směna hodí, když si všimnu, že obchod není zase tak opuštěný, jak jsem si ještě před chvilkou myslela. Blíží se ke mně muž s dlouhým sněhově bílým plnovousem. Na hlavě má

naraženou chlupatou ušanku, v rukou svírá velkou krabici a zářivě se na mě usmívá. Koutky úst se mi automaticky zvedají vzhůru a naučeným pohybem nadzvednu víko od krabice, sotva ji položí na pult. Důkladně zkontroluju obě chundelaté sněhule. Zdá se, že velikost je stejná. Ani žádnou vadu nevidím.

„Zkoušel jste je?“

„Jistě, slečno,“ přikývne staroušek a hladí si přitom dlouhou bradku. Neubráním se pousmání, když si ho představím ve stříbrem a zlatem vyšívaném kabátě. Připomíná mi Mrazíka.

„Budete chtít tašku?“ Krabici zase zavřu a sejmu z ní s hlasitým pípnutím čarový kód.

„Rovnou si je obují, krasavice. Moje staré boty jsou celé prošlapané,“ zasměje se, a ač bych na muže v jeho věku takovou pružnost nečekala, zvedne do výšky levou nohu a položí ji na vyleštěný pult.

Zalapám po dechu a nejsem si jistá, jestli bych měla spíš žasnout nad jeho ohebností, nebo zuřit, když vidím, jak má ochozené boty zamazané solí a blátem.

Stařec si z výrazu mého obličej zřejmě domyslí, co se mi honí hlavou, a tak nohu rychle stahuje z pultu dolů a rukávem koženého kabátu s chundelatými lemy ho chvatně otírá. Když skončí, je pult stejně čistý, jako byl před jeho artistickým číslem.

„Jste odtud?“ zeptám se zvědavě, když přiloží k terminálu platební kartu a na monitoru přede mnou se objeví informace o úhradě. Děda nakloní hlavu k pravé straně.

„Možná jsem,“ hned nato zas k levé, „možná nejsem. Tohle,“ položí na pult starou minci, „je pro tebe. Za milou obsluhu.“

„Ale...“ Chci namítnout, že si má ten drobný peníz nechat, jenže už je pryč. Nechápavě zavrtím hlavou.

Vezmu do ruky minci a důkladněji si ji prohlédnu. Je zašlá. Zčernalá. Z jedné její strany je vyražená dvouhlavá orlice a z druhé profil nějakého vousáče. Pokrčím rameny a minci si strčím do zadní kapsy kalhot.

Brodím se od autobusové zastávky sněhovými závějemi k moderní roubence, která nám s Natálií zůstala po rodičích. Stojí na samém konci vesnice na malé skále nad potokem. O tom, že rodiče dům na Šumavě nikdy neprodali, jsem se dozvěděla až po tátově smrti. Nemohla jsem si dovolit platit drahý nájem v Praze. Tátova pojistka sotva pokryla náklady na maminičino sanatorium, a tak jsem nás s Natálií sbalila a odstěhovaly jsme se sem. Na venkov.

Zpočátku jsem se bála, že sestra další změnu ponese zle, ale ukázalo se, že jí nové prostředí prospělo, i když... Pořád to není úplně ona. Věřím, že jednou se z toho dostane. My obě. Jenže mámin zdravotní stav tomu právě moc nepomáhá.

Z našeho domu je výhled do celého údolí. Jen cestu tady nikdo s pluhem neprohrábne, jak je zima dlouhá. A letos udeřila nezvykle brzy. Je teprve listopad, a přesto mrzne, až praští. Zato na Vánoce se určitě budeme brodit bahnem. Právě, když se zmrzlá na kost sunu opatrně po mostě, abych neuklouzla na zledovatělé silnici, zaslechnu ten hlas. Je slabounký, sotva zřetelný. Jako by mi kolem uší jen prolétl vítr.

„Karin!“

Ohlédnu se. Že by mi šla Naty naproti a někde jsem ji minula?

Je tma, ticho. Ve světle lamp se odráží třpyt sněhových vloček. Vzdychnu a znovu vykročím k domu.

„Karin!“ slyším znovu, tentokrát hlasitěji. Zamračím se.

„Je tady někdo?“ zavolám do ticha a srdce se mi strachy rozbuší na poplach. Z vloček se udělají dva malé víry a začnou se zvláště vlnit a honit. Vypadá to skoro, jako by spolu tančily.

„Dej nám své přání a my ti na oplátku dáme peněz, kolik uneseš,“ protnou večerní ticho podbízivé dětské hlasy a víry přitom poskakují v rytmu jejich zpěvavé řeči.

„Přání?“ nechápu.

„Ten rubl.“

„Tu minci?“

Zaryju si v kapse bundy nehty do dlaně, abych se ujistila, že jsem vzhůru.

„Mince darovaná pánem mrazu ti splní jakékoliv přání. Dej nám ji a my se ti odvděčíme,“ zatrylkují víry a obletí mě kolem dokola.

Skousnu si dolní ret, sáhnu do kapsy u kalhot a peníz vytáhnou. Už není černý a zašlý. Naopak. Ve svitu pouličních lamp se krásně zlatavě leskne.

„Jakékoliv?“

„Jakékoliv.“

„V tom případě nechci peníze. Chci... Přeju si jenom, aby máma byla zase stejná jako před tou nehodou,“ vydechnu přerývavě.

Mince se rozzáří, víry se rozplynou a namísto nich se objevuje zase ten stařík.

Možná už mi regulérně přeskočilo, napadne mě a lehce sebou polekaně cuknu, když promluví.

„Splním ti tvé přání.“ Jeho hluboký vábivý hlas se snad ani nemůže víc lišit od chraptivého a věkem zhrblého barytonu, který si pamatuju z obchodu.

Do očí se mi nahnou slzy. Tohle nemůže být skutečné! To se mi zdá. Co chvíli se musím probudit.

„Pod jednou podmínkou,“ prohlásí a v nepřirozeně jasně modrých očích mu zajiskří. Nemůžu od něj odtrhnout pohled, prostě to nejde, ať se snažím sebevíc.

„Jakou?“ splyne mi z promrzlých rtů.

„Do roka se mnou navždy odejdeš z tohoto světa, jinak se všechno vrátí do původního stavu.“

Mlčky zavrtím hlavou.

Stařík přimhouří oči, pohladí si stříbrné vousy a stejně jako předtím v obchodě skloní hlavu nejprve napravo.

„Na chvíli.“ A hned zase nalevo. „Nebo navždy. Volba je jen na tobě.“

Kapitola 4.

„Karin!“ zavolá na mě mamka z kuchyně, sotva zavěším na jedlovou větvíčku sestřinu oblíbenou ozdobu. Lesklé růžové prasátko mi nastaví buclatý zadek. Zamračím se a snažím se zohýbat háček tak, aby zůstalo rypáčkem vpřed. Jenže baňatá ozdoba se znovu otočí a prase mi tak dá jasně najevo, co si o mé marné snaze myslí. Rozmrzele sundám ozdobu, abych ji pověsila jinam, když v lesklém povrchu spatřím tvář pána mrazu.

„Nezapomeň na naši úmluvu!“ zaslechnu hluboký varovný hlas a leknutím upustím prasátko na zem. To se rozlétne po šedavé plošující podlaze na všechny strany. Ostré růžové a stříbrné střepy jsou po celém obývacím pokoji. Srdce mi divoce tlouče a v uších mi hučí.

„Karin, máma potřebuje pomoci s –“

„Pozor!“ křiknu na sestru, jejíž drobné bosé chodidlo se zastavuje těsně nad ostrým kouskem rozbité ozdoby. Natálie couvne.

„Rozbila jsi čuníka,“ konstatuje smutně a bere do prstů jeden větší střep s kusem prasečí hlavy.

„Mrzí mě, to. Přinesla bys mi vysavač, prosím?“

Přikývne a odběhne pryč. Rozhlédnu se po pokoji a sklíčeně vzdychnu.

Uběhl už měsíc od mého setkání s panem mrazu na mostě. Když jsem si přála, aby mamka byla zase zdravá, nenapadlo mě, že bych mohla dostat jen omezený čas, který spolu strávíme. Vlastně jsem byla přesvědčená, že moje přání, vyslovené do mrazivého ticha, se nemůže vyplnit. A teď zdobím vánoční stromek, zatímco mamka pro nás v kuchyni obaluje řízky k večeři.

Je to jako malý zázrak.

Oprava, bylo by to jako malý zázrak, kdyby nebylo té podmínky. Víím, že bych měla mámě říct, co se stalo. Že by měla vědět o tom, že máme jen pár měsíců, ale ona i sestra jsou tak šťastné. Možná bych přece jenom měla zvážit nabídku toho starce a odejít s ním. Třeba se mi ho časem podaří přemluvit k tomu, aby mě pustil zpátky.

„Karin, potřebovala bych pomoct se salátem. Volala jsem, ale... Něco jsi rozbila?“ zastaví se ve dveřích mamka s utěrkou v ruce a hned za ní se objevuje hlava mladší sestry, která táhne vysavač.

Je tolik podobná tátovi. Ten míval hnědé oči i vlasy, kdežto já jsem spíš po mámě. Modré oči, výrazné lícni kosti, rovný nos... Jen ty vlasy máme každá úplně jiné. Její jsou temně černé a moje bílé, ale kdo ví, jakou by měly barvu, nebýt té mé nehody.

„Čuníka,“ hlásí Natálka a strká šňůru od vysavače do zásuvky vedle dveří. „Ale neudělala to schválně, mami, takže na ni nemusíš křičet.“

Dojatě se pousměju, když slyším, jak se mě zastává. Před nehodou rodičů jsme byly věčně v sobě a ona využila každé příležitosti k tomu, aby mi uškodila. Já jsem nebyla o moc lepší. Byla pro mě prostě jenom tou protivnou mladší sestrou, kterou rodiče zbytečně rozmazlovali. Poslední rok nás hodně sblížil. Měly jsme jen jedna druhou. Nedovedu si představit, že bych ji měla opustit.

„Mamí, já už si chci rozbalit dárky,“ prohlásí dramaticky sestra, když si máma bere už třetí řízek. Marne přemýšlím, kam jídlo schovává,

protože obvykle jídáva tak poloviční porce. K večeři možná ani to ne. Vždycky si hlídala postavu. Záleželo jí na tom, jak vypadá, ale ne příliš.

„Když mně to dneska tak strašně moc chutná. Karin se ten salát opravdu povedl,“ poznamená a vloží si do úst kousek masa s přílohou.

Přikryju si ústa dlaní, aby si sestra nevšimla, jak se usmívám. Tohle mi dělával táta celé dětství. Zdržoval. Každé sousto u štedrovečerní večeře žvýkal nekonečně dlouho a strašně se přejídal, aby mě co nejvíc napínal. A teď, když tu není, se o totéž snaží máma. Dnešní den je o tolik hezčí než ten, který jsme s Natálkou zažily před rokem jen ve dvou. Úsměv na rtech mi pohasne, když si uvědomím, že za rok tady mamka už zase nebude. Nebo... tady budu chybět já.

„Jsem moc ráda, že ses rozhodla dokončit studium, Karin. Víš, že jsi vždycky patřila k mým neoblíbenějším žákům,“ uvítá mě už na prahu ateliéru profesorka Dekerová a hrne se ke mně.

Zrudnu a rozhlédnu se po svých nových spolužácích. Nikoho z nich prakticky neznám. Moje třída odmaturovala už předminulý rok. Útěchou mi je jen fakt, že s těmi lidmi stejně moc času nestrávím. Lhala bych si do kapsy, kdybych si chtěla namlouvat, že mezi nimi můžu najít přátele. Ani v té původní jsem jich moc neměla a opravdu ráda jsem měla jenom Lindu. Ta teď navzdory svému předsevzetí být zneuznaným umělcem vystavuje obrazy v New Yorku. Po smrti táty mi byla obrovskou oporou. Nechci ani myslet na to, jak bych ty první měsíce bez ní přežila. Chybí mi, ale úspěch jí moc přeju.

„Taky jsem ráda, že jsem zase tady,“ utrousím, ale moje pocity to ani trochu nevystihuje. Abych se po roce mohla vrátit do školy, musela jsem nejdřív udělat srovnávací zkoušky. A to navzdory faktu, že mi loni v březnu přerušení studia ředitel sám nabídl s tím, že mi tady bude držet místo. Podle mě s mým návratem vůbec nepočítal, protože se po telefonu zdál dost zaskočený, když jsem mu v lednu oznamovala svůj záměr zase studovat na jeho škole. Ale v žádném případě mu nemůžu upřít snahu a ochotu mi pomoci. Jinak by mi

